TRUYỆN TRANH

KHƯƠNG TỬ NHÀ

LỘI SÔNG TRỐN CHÚA

TẬP 6

thuongmaitruongxua.vn

thuongmaitr

Tập 6

KHƯƠNG TỬ NHA LỘI SÔNG TRỐN CHÚA

KIM KHÁNH
vẽ
SƠN LÂM
soạn lời

tuongxua.vn

(Theo truyện "Phong Thần diễn nghĩa" của Trung Hoa)

NHÀ XUẤT BẢN LONG AN
1991

thuongmaiti

Chịu trách nhiệm xuất bản:

TRẦN VĂN KÍNH

Biên tập: **VƯƠNG THỪA BÌNH**

In 10.000 cuốn tại Xí nghiệp In Phan Văn Mảng Long An
Số xuất bản: 41/LA.91—Kế hoạch xuất bản số:01/KH.91
Cục Xuất bản duyệt ngày 23-3-1991 — In xong và nộp
lưu chiểu tháng 4 năm 1991

Trụ Vương liền truyền ngự lâm quân đuổi theo. Tử Nha thấy đàng sau quan quân theo bắt, liền nhảy ùm xuống sông. Quan quân chạy đến không tìm thấy nữa, ngờ là Tử Nha đã mượn dòng nước quyên sinh, có ngờ đâu Tử Nha độn thủy trở về xứ.

ruongxua.vn

Quan quân đứng nhìn một hồi, rồi trở về tâu lại với vua Trụ: "Khương Thượng đã liều mình nhảy xuống sông tự vận". Trụ Vương nói: "Số lão chết nước, không muốn chết lửa. Thôi, bề nào lão cũng đã chết".

Trụ Vương lại hỏi Đắc Kỷ: "Khương Thượng đã chết, nay sai ai làm Đốc công?". Đắc Kỷ nói: "Sùng Hầu Hổ là người tận tâm với chúa, nên bổ nhiệm chức ấy". Trụ Vương theo lời, sai sứ triệu Sùng Hầu Hổ về triều.

thuongmaitr

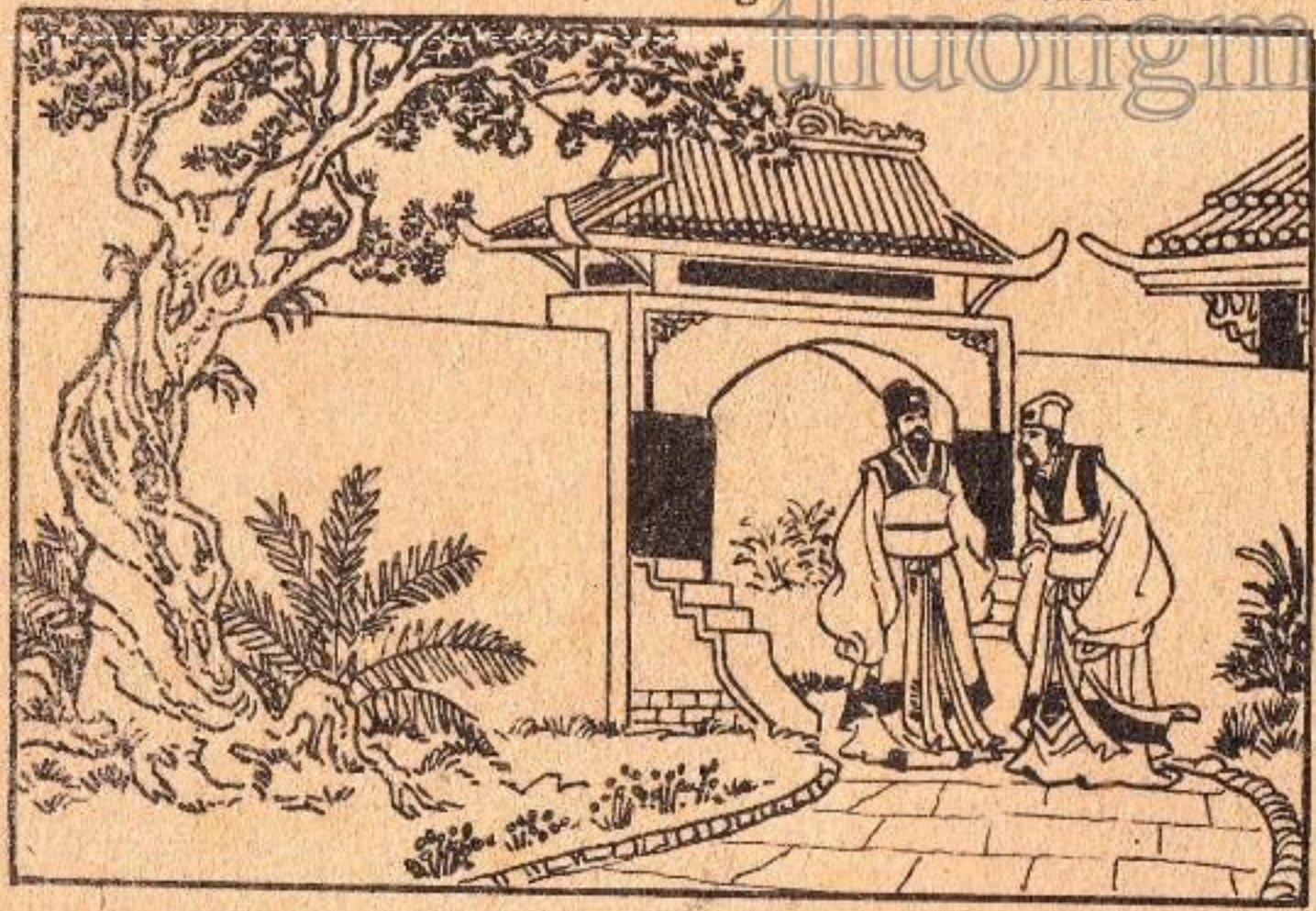

Thiên sứ vừa ra khỏi đền, gặp quan Thượng đại phu Dương Nhậm, Thiên sứ kể lại mọi việc cho Dương Nhậm. Dương Nhậm nói: "Thôi, ông khoan đi đã, để tôi vào yết kiến bệ hạ can gián vài lời, xem có kết quả gì không?"

Dương Nhậm đi thẳng đến lâu Trích Tinh, tâu với Trụ Vương: "Trong nước hiện nay loạn lạc nổi lên khắp nơi mà bệ hạ không lo, cứ ngày đêm đắm mê tửu sắc, bào lạc hại tôi ngay. Lại đòi lập đài cao bốn mươi chín thước để sánh với cung Quỳnh Dao thời vua Kiệt Hạ!"

tuongxua.vn

Trụ Vương bị Dương Nhậm mắng liền một lúc, tức quá nạt lớn: "Ta khoét mắt ngươi, xem ngươi còn dám nói lời nào nữa chăng?" Dứt lời truyền quân đè cổ Dương Nhậm xuống khoét mắt. Dương Nhậm vẫn nói oang oang không nín cho đến lúc đau quá chết điếng mới thôi.

Vừa lúc đó một trận gió nổi lên. Khi luồng gió tan, xác Dương Nhậm biến mất (gió này do ông Thanh Hư đạo nhân ở núi Thanh Phong sai Huỳnh Cân lực sĩ tạo ra, mang xác Dương Nhậm về động Tử Dương)

thuongmaitr

Thanh Hư đạo nhân sai Bạch Vân đồng tử đem hai hột linh đơn bỏ vào lỗ mắt của Dương Nhậm bị khoét. Tức thì trong lỗ mắt ấy mọc ra hai cánh tay có hai con mắt thần sáng ngời như sao, xem thấu rõ trên trời dưới đất, thấy cả việc đời.

Thanh Hư đạo nhân nói: "Ta nhận ngươi làm đệ tử, song số ngươi chưa dứt hết nợ trần, chỉ gần ta một thời gian sau này ngươi phải trở về phò vua giúp nước". Dương Nhậm bái tạ, theo Bạch Vân đồng tử ra sau động mà học tập.

tuongxua.vn

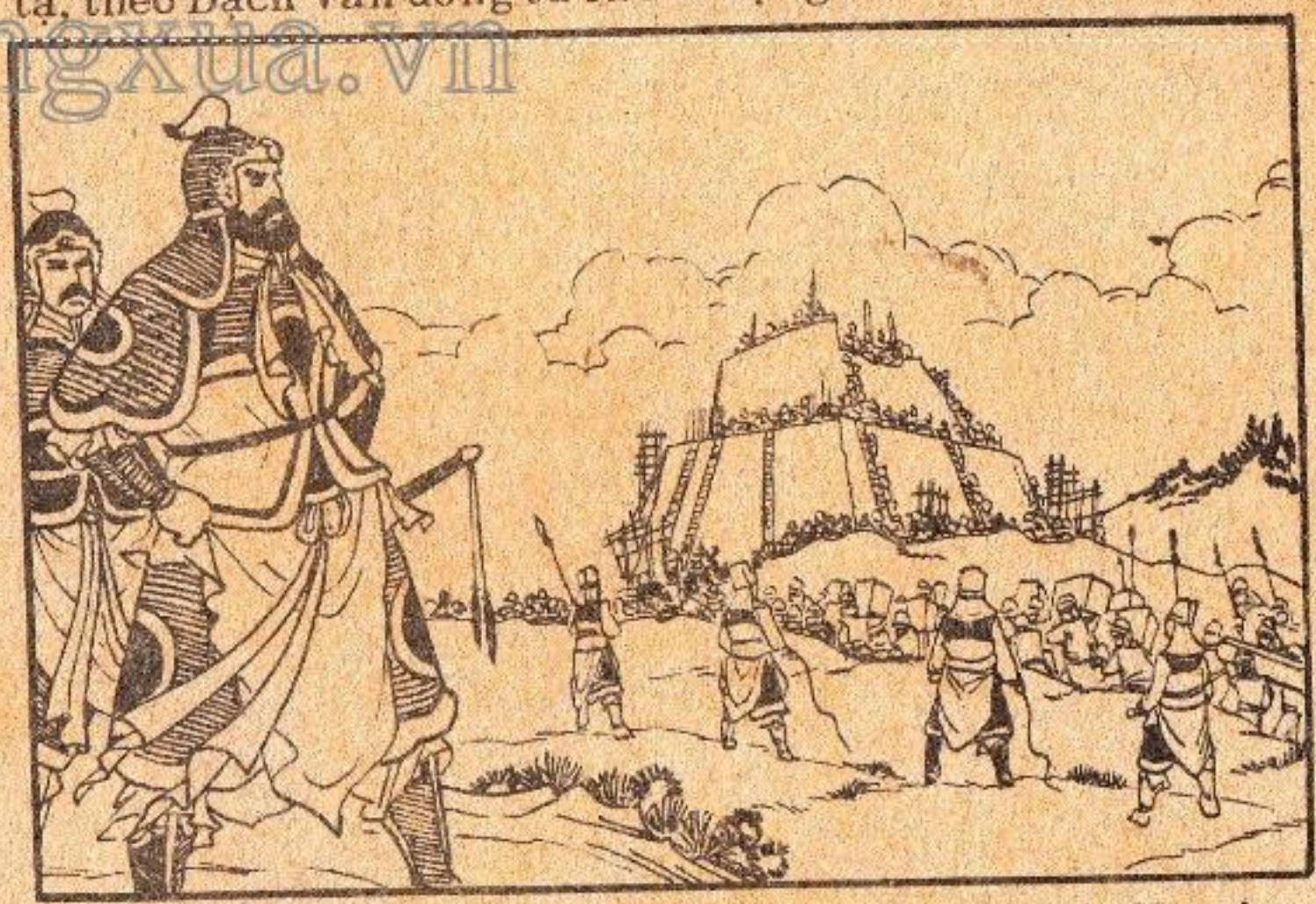

Nói về Sùng Hầu Hổ tuân lệnh Trụ Vương coi việc xây cất Lộc Đài. Người giàu thì lo lót khỏi làm sưu, kẻ nghèo phải nai lưng gánh chịu. Dân chúng đói rách không chịu nổi cảnh khổ cực, bỏ trốn rất nhiều.

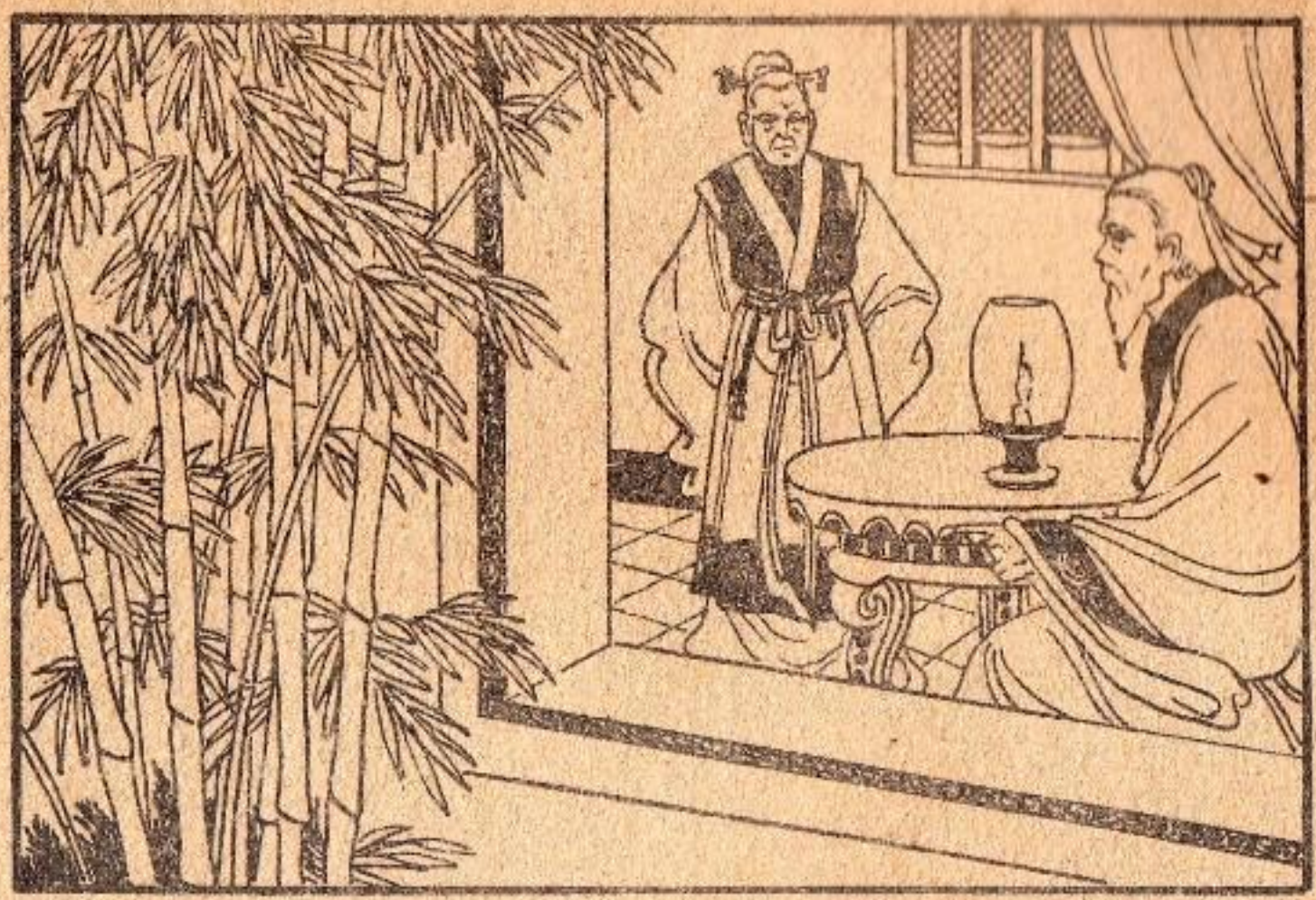

Tử Nha độn thủy trở về trang viên của Dị Nhân, kể chuyện cho vợ nghe: "Vì vua sai làm đốc công xây Lộc Đài, thấy tốn công tốn của dân chúng, ta tìm lời can gián. Vua truyền đem ta xử bào lạc, ta bỏ chạy về đây".

thuongmaitr

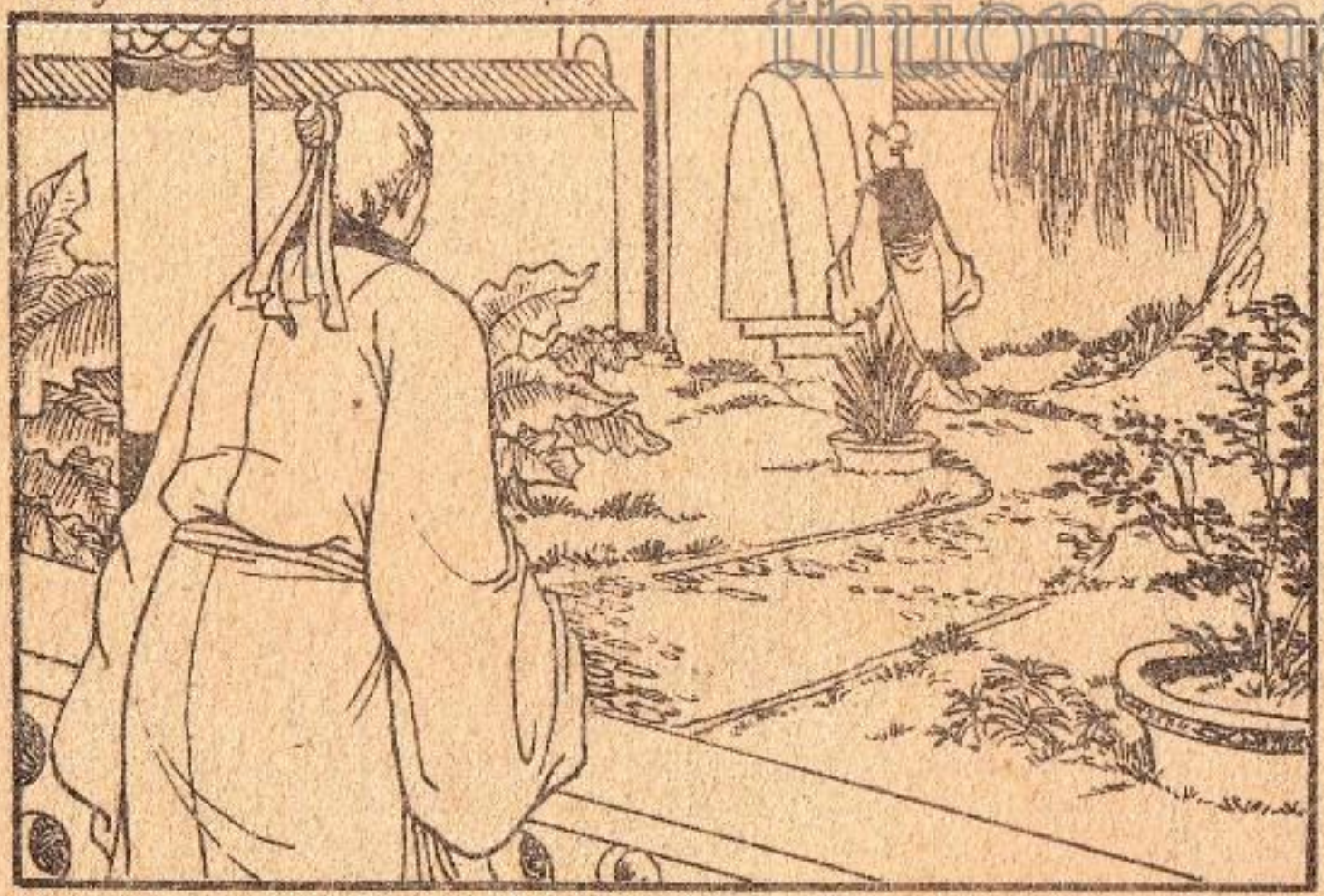

Tử Nha muốn đưa vợ cùng theo mình sang Tây Kỳ. Mã thị không bằng lòng, và bắt Tử Nha làm tờ ly dị. Khuyên vợ mãi không được, Tử Nha phải chiều ý. Mã thị bỏ về nhà ngay.

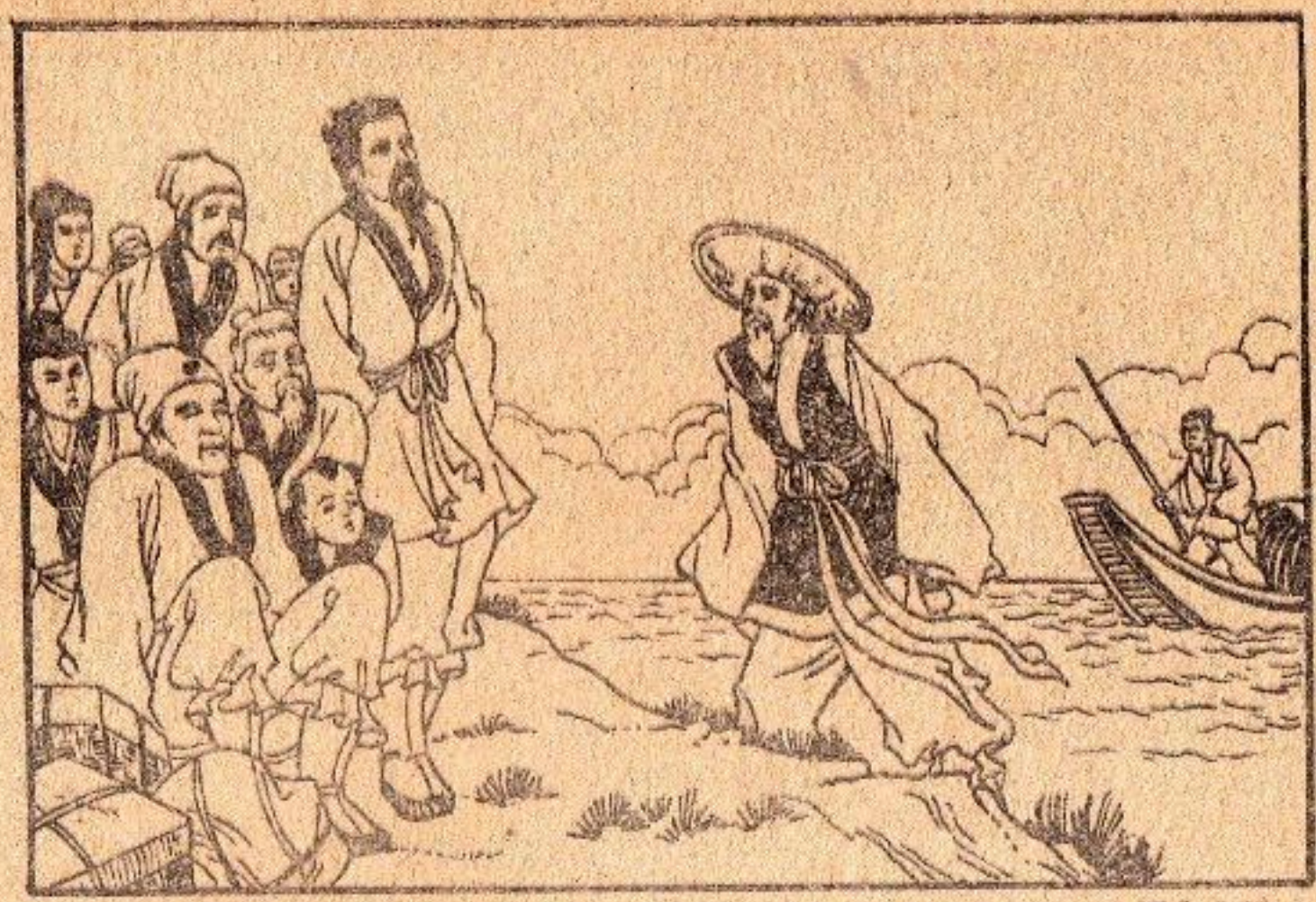

Tử Nha tạ ơn rồi từ biệt Dị Nhân lên đường. Tử Nha qua thuyền vượt sông đến Đồng Quan Ai là địa đầu của xứ Tây Kỳ, bỗng thấy một số người rất đông vừa đi vừa than thở. Họ nói: "Vì thiện tử xây cất Lộc Đài, Sùng Hầu Hổ là đốc công quá khắc nghiệt, chúng tôi phải bỏ trốn".

tuongxua.vn

Tử Nha vào thương lượng với quan tổng binh Trương Phụng cho dân chúng tị nạn, nhưng Tử Nha phân trần thế nào quan tổng binh cũng không cho, còn truyền quân đuổi Tử Nha.

Tử Nha trở ra nói với dân chúng: "Để ta tìm cách đưa các ngươi đến Tây Kỳ tìm sinh kế. Các ngươi cứ yên tâm, ngủ một giấc cho đến canh ba, hễ nghe có gió thổi thì nhắm mắt lại, kẻ nào mở mắt ra mang họa, đừng trách ta không nói trước!"

thuongmaitr

Đến canh ba, Tử Nha niệm chú. Tức thì gió dông nổi dậy, cát bụi mịt mù. Trận gió thần hốt đám dân chúng lôi đi, chẳng mấy chốc đã vượt qua năm ải. Khi đến núi Kim Kê thuộc lãnh thổ Tây Kỳ, Tử Nha thâu phép lại.

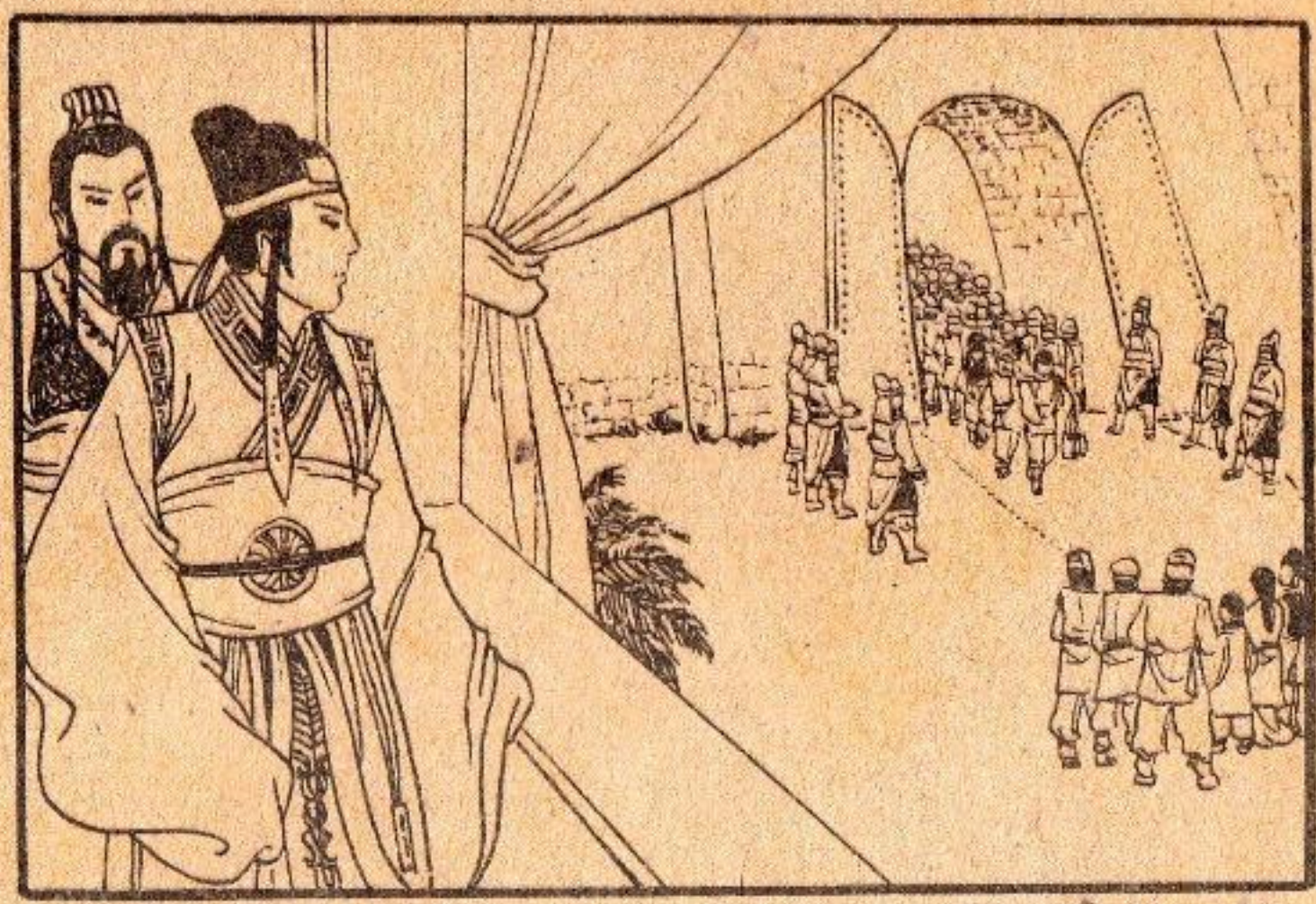

Mấy trăm dân triều ca tìm đến thành Tây Kỳ làm đơn xin tỵ nạn. Bá Ấp Khảo chấp nhận cho họ ở lại Tây Kỳ, sai Táng Nghi Sanh đưa họ vào thành, hết sức giúp đỡ họ qua cơn khó.

tuongxua.vn

Bá Ấp Khảo lâm triều, nói cùng bá quan ưng hầu đủ mặt rằng: "Nay cha ta bị cầm tại thành Dũ Lý đã hơn bảy năm, ta muốn đem lễ cống Thiên Tử để chuộc tội cho cha". Táng Nghi Sanh can ngăn không được, phải im lặng lui ra.

Bá Áp Khảo thưa lại với mẹ: "Con đi thăm cha, việc nước sẽ giao lại cho em con là Cơ Phát. Vả lại trong triều, việc văn đã có Táng Nghi Sanh, việc võ đã có Nam Cung Hoát, mẹ khỏi bận tâm". Hôm sau, Bá Áp Khảo lên đường.

thuongmaitr

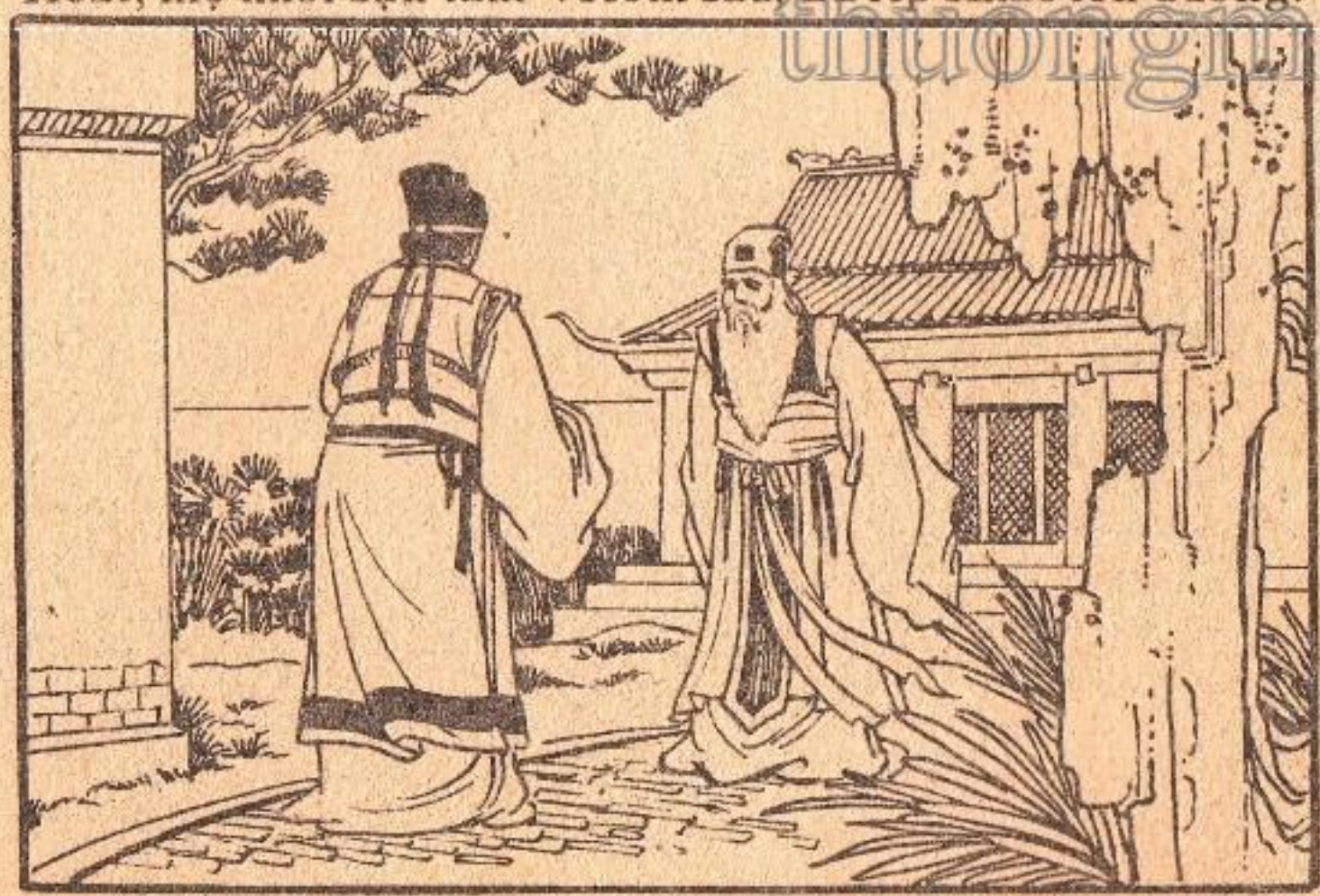

Bá Áp Khảo đến triều ca tìm vào gặp Tỉ Can và nói: "Cha tôi bị Thiện Tử kết tội, cầm nơi Dũ Lý đã bảy năm, tuổi tác đã già. Đạo làm con lấy hiếu là trọng, nên tôi không nài khó nhọc đến nhờ Thừa tướng tìm cách tâu vua, xin tha cho cha tôi được về xứ". Tỉ Can nhận lời giúp.

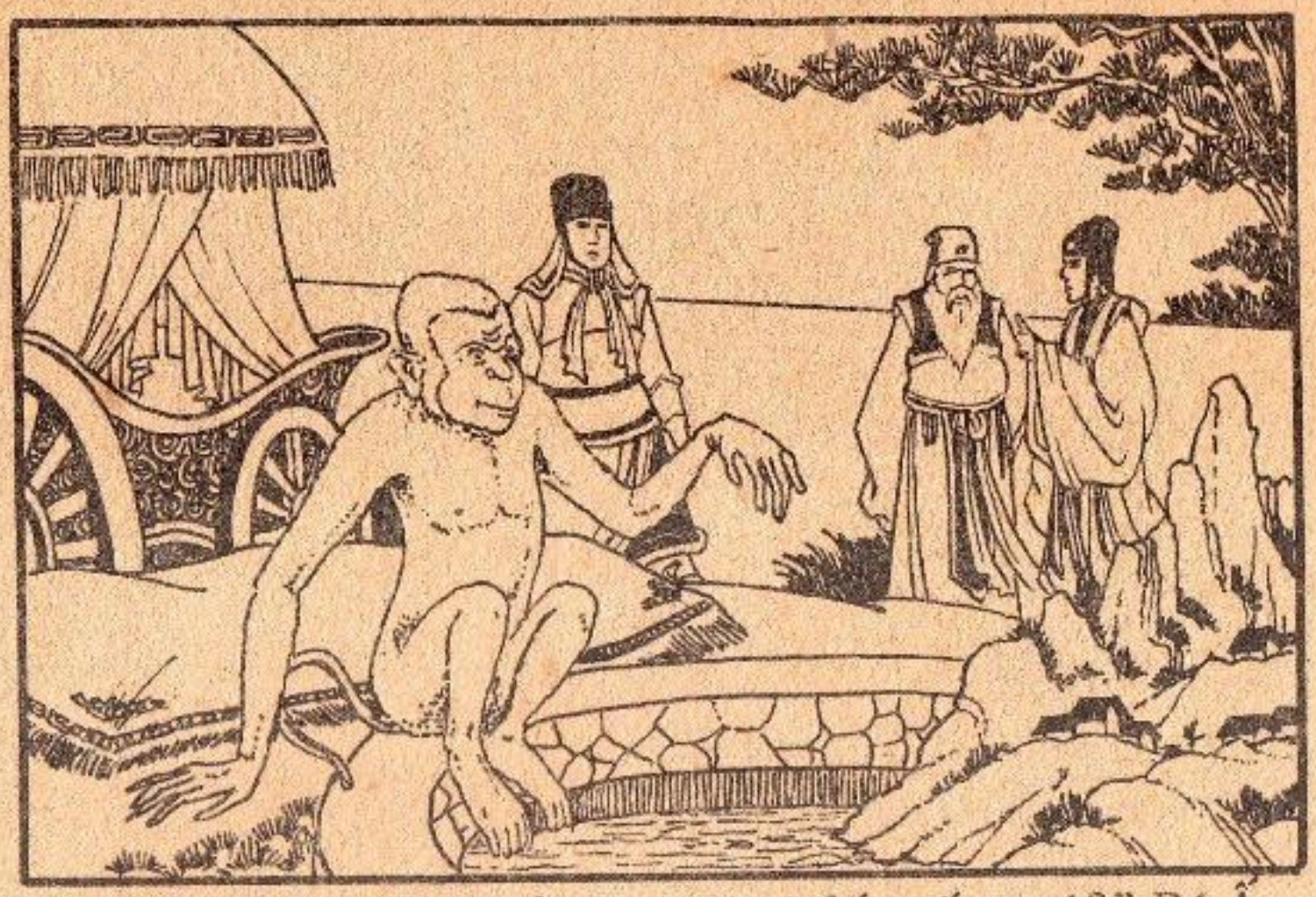

Tỉ Can hỏi: "Công tử đem vật gì đến cống sứ?" Bá Ấp Khảo thưa: "Tôi có ba vật báu di truyền là xe Thất Hương, nệm Tỉnh Tửu và con vượn bạch mặt tợ da người. Ngoài ra tôi còn chọn thêm cặp mỹ nữ dẫn đến đây".

tuongxua.vn

Ngày hôm sau, Tỉ Can đưa Bá Ấp Khảo vào gặp Trụ Vương. Bá Ấp Khảo tâu: "Cha tôi phạm tội, bệ hạ không giết lại đày nơi Dũ Lý, ơn ấy cha con tôi ghi nhớ muôn đời. Vậy tôi xin dâng chút vật mọn, xin cha tôi được đem nắm xương tàn về cố quốc".

Lúc ấy, Đắc Kỷ núp sau rèm thấy Bá Ấp Khảo gương mặt sáng rỡ, giọng nói thanh tao, liền truyền thế nữ khoác rèm, bước ra xem cho rõ mặt. Trụ Vương liền nói: "Người này là Bá Ấp Khảo, con trai của Tây Bá Hầu đến dâng báu vật chuộc tội cha".

thuongmaitr

Dắc Kỷ tâu: "Thần thiếp nghe tiếng Bá Ấp Khảo ở Tây Kỳ đờn hay lắm, trên đời này có một không hai. Nay muốn biết tiếng đồn ấy có đúng hay không xin bệ hạ truyền Bá Ấp Khảo đờn thử thì biết".

Trụ Vương mỉm cười phán: "Bá Ấp Khảo, trong lúc ngươi đang rối lòng mà đờn được một bản cho thật hay thì trẫm sẽ tha tội cho cha ngươi về nước". Vua Trụ truyền đem đờn đến, Bá Ấp Khảo tiếp lấy đờn, so dây chọn tứng.

tuongxua.vn

Đắc Kỷ thầm nghĩ: "Con người khỏe mạnh, tươi đẹp thế kia, nếu ta không tìm cách chung tình thì ta còn gì sung sướng? Ta mượn kế cầm Bá Ấp Khảo ở lại dạy đờn, đem rơm để gần lửa, thế nào cũng toại nguyện".

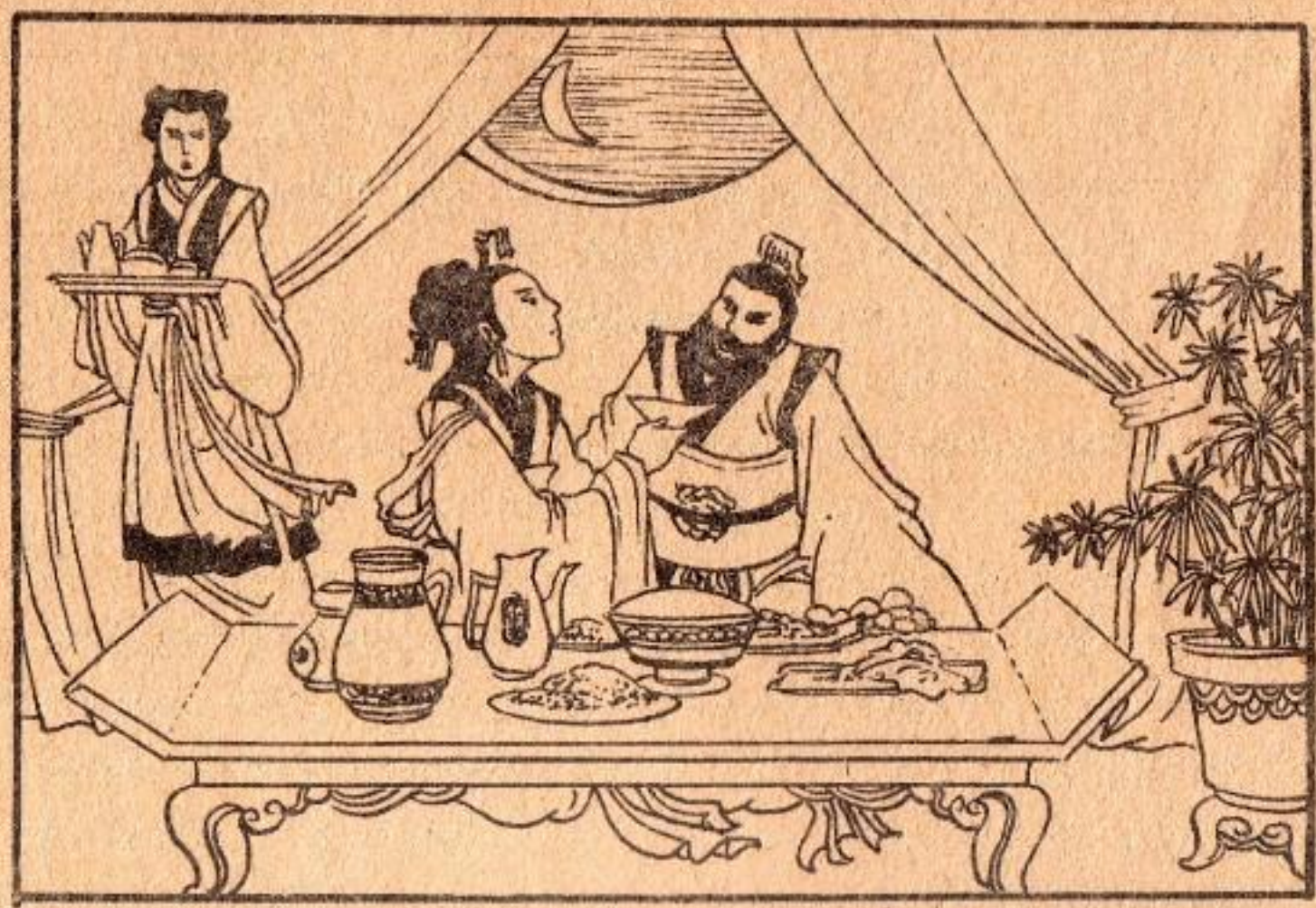

Trụ Vương liền truyền chỉ lưu Bá Ấp Khảo ở lại trong cung dạy đờn Đắc Kỷ. Đắc Kỷ mừng thầm, tính dùng kế phục rượu cho Trụ Vương say mèm để tiện bề làm chuyện tư tình,

thuongmaitr

Khi Trụ Vương đã say mèm, Đắc Kỷ sai mang đờn ra cho Bá Ấp Khảo dạy. Nhưng Đắc Kỷ nào có ý học đờn, mà chỉ tìm cách trêu ghẹo Bá Ấp Khảo.

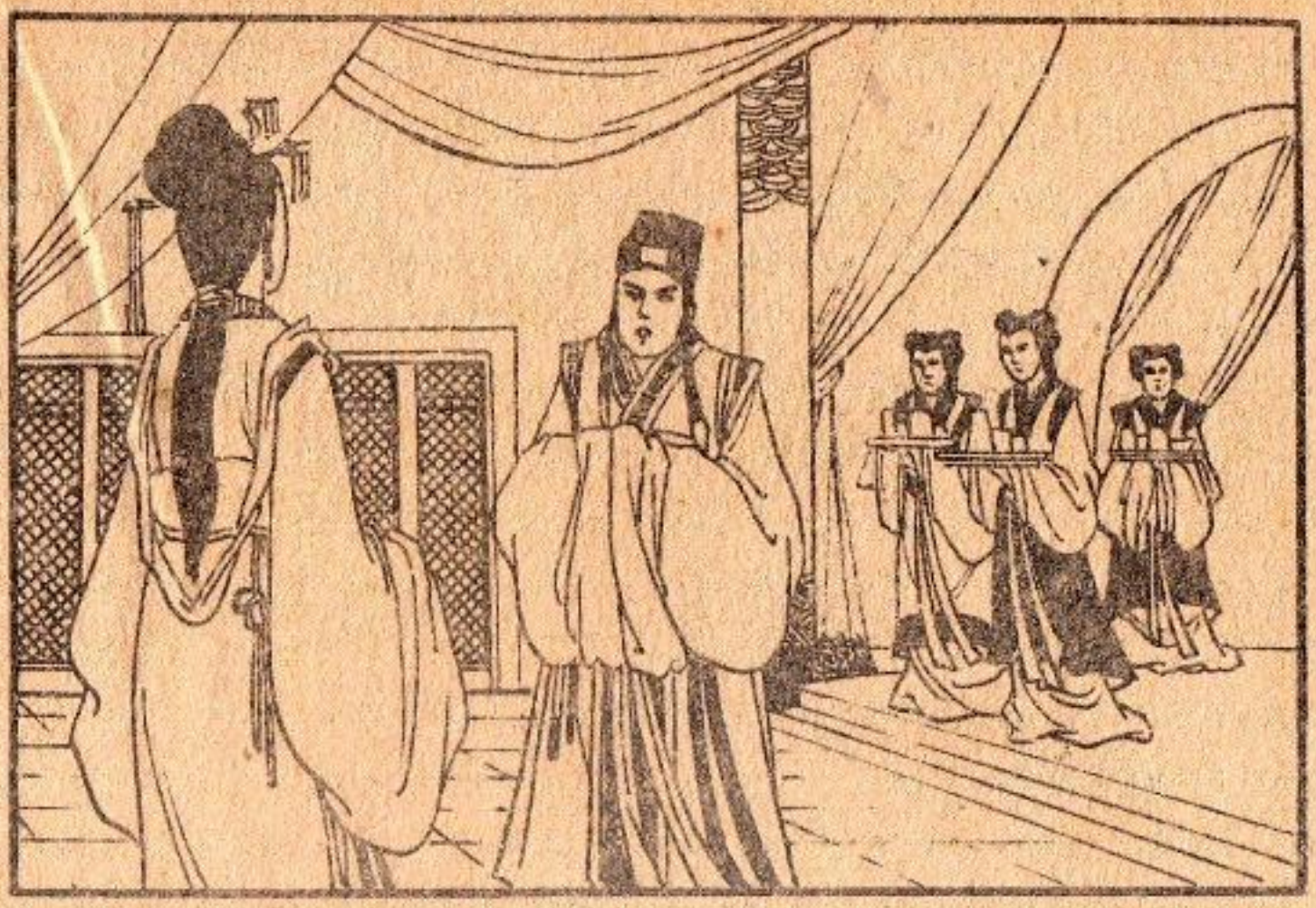

Đắc Kỷ dùng đủ mánh khóe tà tâm mà không lung lạc được Bá Áp Khảo. Đắc Kỷ liền sai dọn rượu để cùng Bá Áp Khảo vui vầy. Bá Áp Khảo thất kinh, thưa: "Chánh cung là bậc mẫu nghi, mẹ chung thiên hạ, tôi đâu dám vô lễ".

tuongxua.vn

Bá Áp Khảo cứ cúi mặt không chịu vào tiệc, Đắc Kỷ thấy không làm gì được, liền nghĩ: "Ta đã cố tình đeo đuổi, nhưng nó quá dại khờ! Thôi để ta tìm kế khác, đặt lửa gần rơm thì dù Tiên Phật cũng không thể chịu nổi".

Đắc Kỷ nói: "Ta thấy ngồi xa khó học lắm. Khanh phải đến ngồi sau lưng choàng tay chỉ ngón, làm được như vậy thì trong khoảnh khắc ta thuộc ngay".

Bá Ấp Khảo thất kinh nói: "Nếu chánh hậu dạy như vậy, tôi thà chết chẳng dám vâng lời". Đắc Kỷ bị Bá Ấp Khảo chối từ, sượng sùng ngồi thở dài nói: "Thôi, ngươi hãy lui về nghỉ".

thuongmaitr

Sáng hôm sau, vua Trụ hỏi: "Đêm hôm ái khanh học đờn đã thuộc câu nào chưa?" Đắc Kỷ sụt sùi tâu: "Bá Ấp Khảo không cố ý dạy đờn, tỏ nhiều cử chỉ trêu hoa ghẹo nguyệt, thần thiếp thấy vậy không muốn học nữa". Vua Trụ nổi giận cho đòi Bá Ấp Khảo đến.

tuongxua.vn

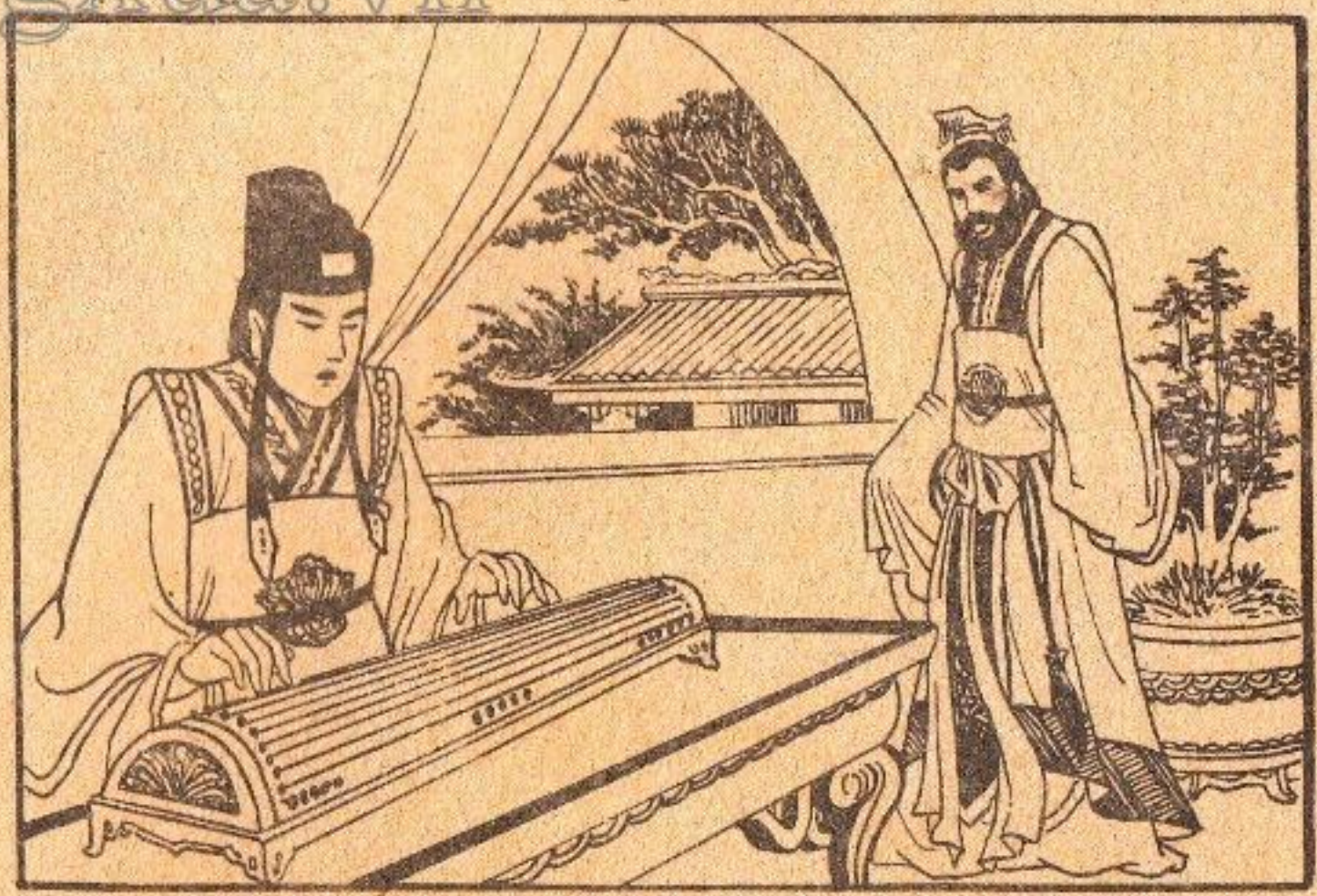

Vua Trụ, liền truyền Bá Ấp Khảo đờn ca một bản, nếu lời ngay lẽ chánh thì thôi, bằng có ý tà thì sẽ vịn vào đó mà trị tội. Bá Ấp Khảo vừa đờn vừa hát, lời lẽ thanh minh ngay thật. Vua Trụ nghe lòng dịu lại.

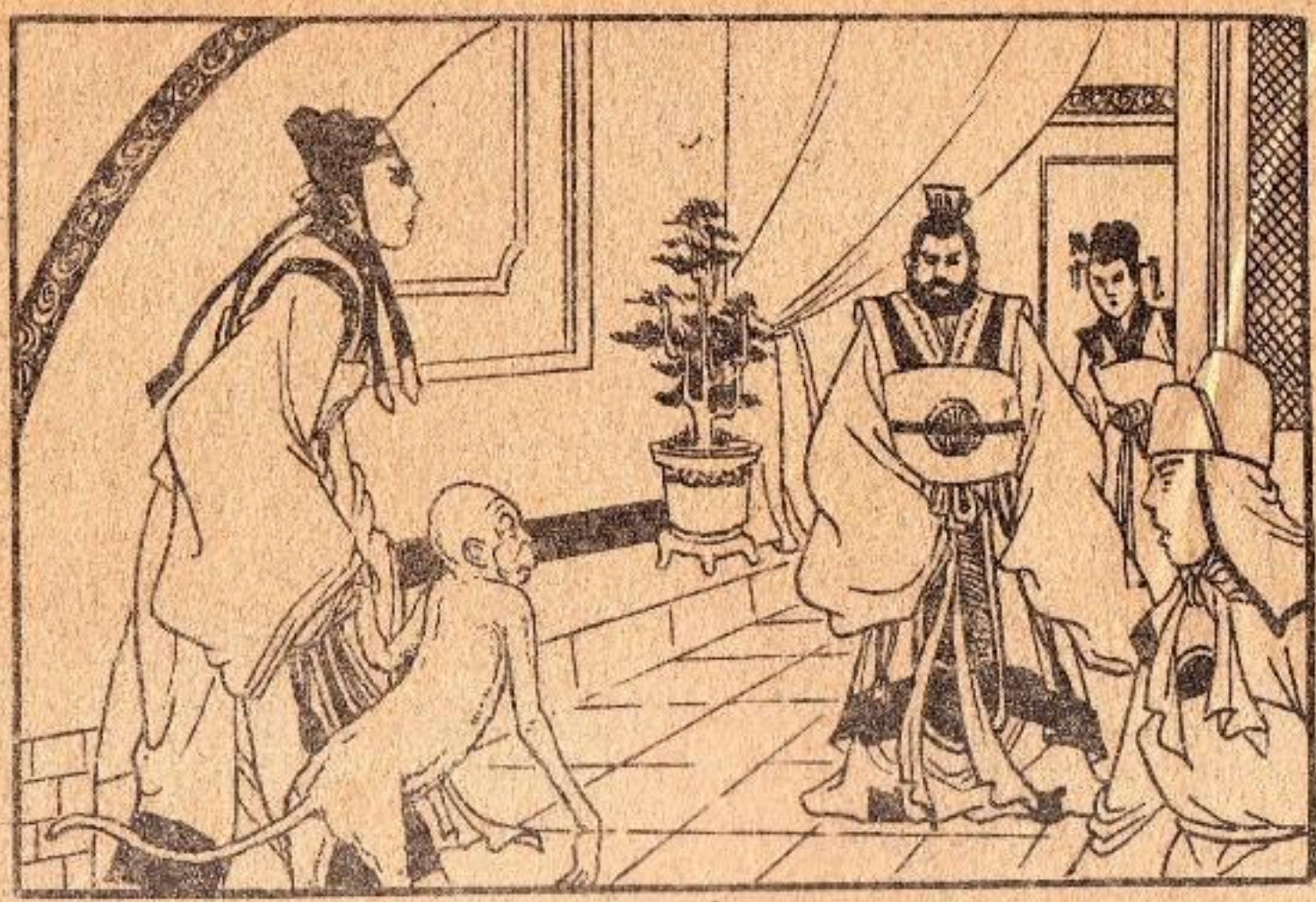

Đắc Kỷ biết tiếng đờn Bá Ấp Khảo đã đổi được lòng vua, liền dâng kế khác: "Bá Ấp Khảo có một con vượn bạch biết múa hát rất hay, sao bệ hạ không cho thần thiếp xem thử?" Vua Trụ bảo Bá Ấp Khảo mang con vượn bạch đến trước mặt.

thuongmaitr

Con vượn bạch ngồi bẹp dưới sàn. Bá Ấp Khảo trao cặp sanh, khiến nó hát. Con vượn vừa nhịp vừa ca lảnh lót. Trụ Vương mê mẩn, Đắc Kỷ say sưa, bọn cung nữ mừng vui quá sức, cả chốn cung vi yên lặng như tờ mà nghe.

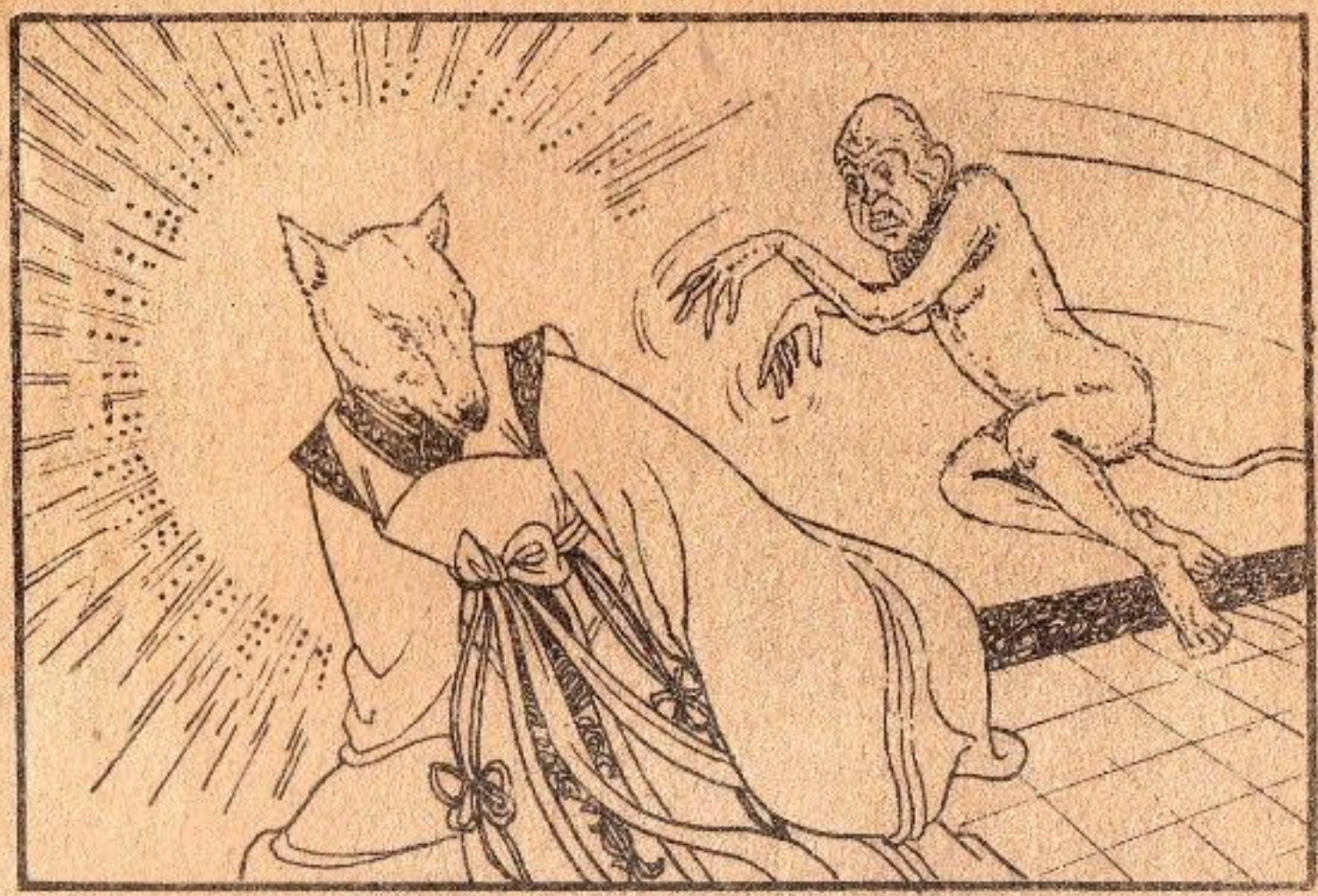

Vì quá say sưa, Đắc Kỷ tâm hồn ngây dại, khiến khí yêu xuất lộ. Con vượn bạch là giống vật đã sống trên ngàn năm. Lúc đang ca hát, nó thoáng thấy con hồ ly ngồi bên Trụ Vương, liền nhảy chồm đến chụp.

tuongxua.vn

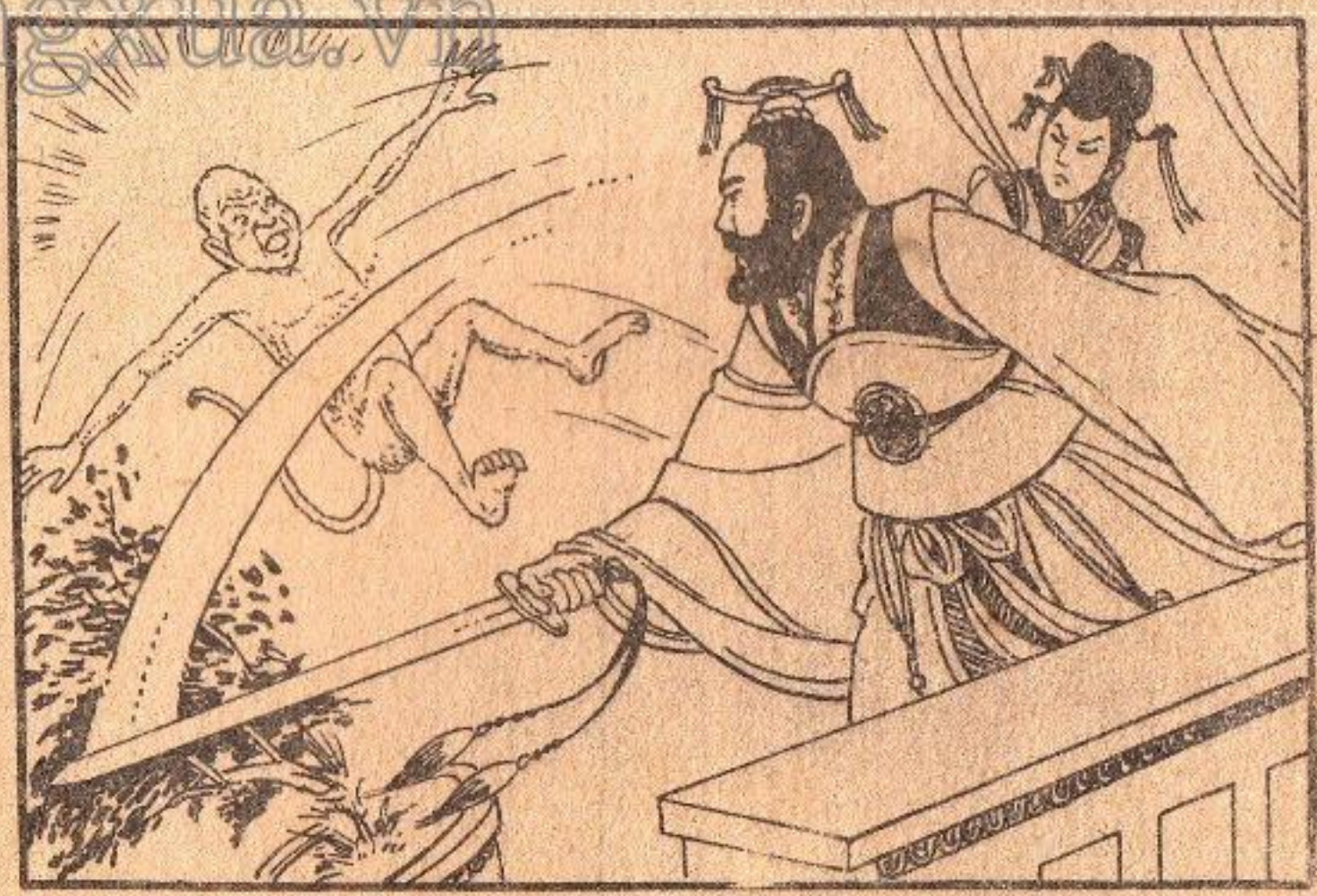

Đắc Kỷ giật mình nhảy trái sang một bên. Trong lúc ấy Trụ Vương lanh tay, giật lấy cây bửu kiếm bên vách đâm vượn bạch một nhát lòi ruột chết ngay.

Đắc Kỷ liền tâu: "May mà bệ hạ giết nó được, nếu không tánh mạng thần thiếp không còn". Trụ Vương lòng giận chưa nguôi, truyền tả hữu xô Bá Ấp Khảo xuống bồn rắn cho rắn xé xác.

thuongmaitr

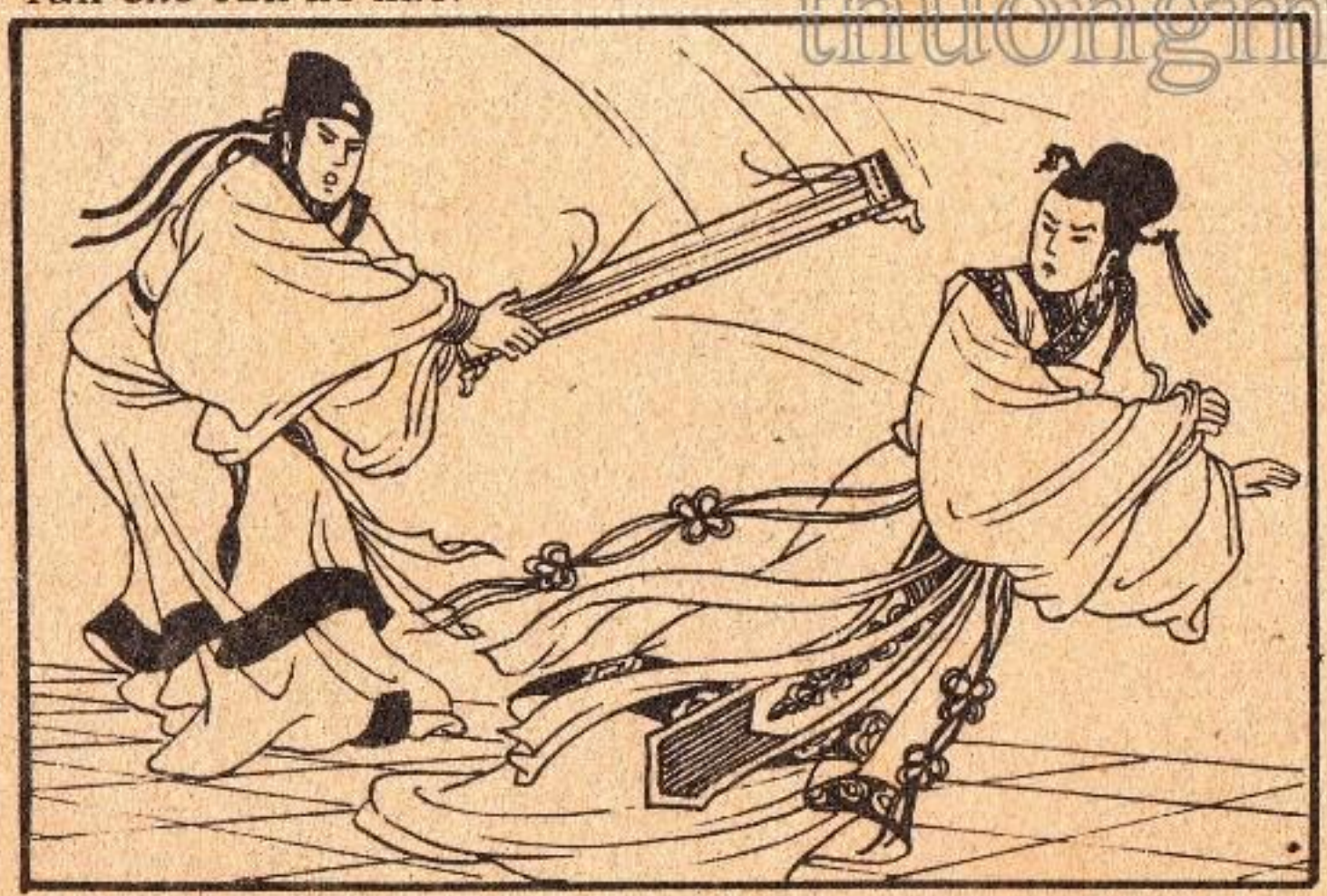

Bá Ấp Khảo tâu: "Tôi còn bản nhạc rất hay, trước khi chết tôi muốn gảy hầu bệ hạ". Nói rồi đờn tiếp một bản, vừa dứt tiếng thì Bá Ấp Khảo cầm đờn phang vào mặt Đắc Kỷ. Đắc Kỷ đã để ý trước nên né khỏi.

Đắc Kỷ tâu: "Bá Ấp Khảo hai lần muốn giết thần thiếp, tội ấy xin giao cho thiếp gia hình". Trụ Vương y lời. Đắc Kỷ truyền lấy bốn cây đinh lớn đóng hai tay hai chân Bá Ấp Khảo lên một cây cột, lột hết áo quần, xẻo từng miếng thịt. Bá Ấp Khảo cắn răng chịu đựng.

tuongxua.vn

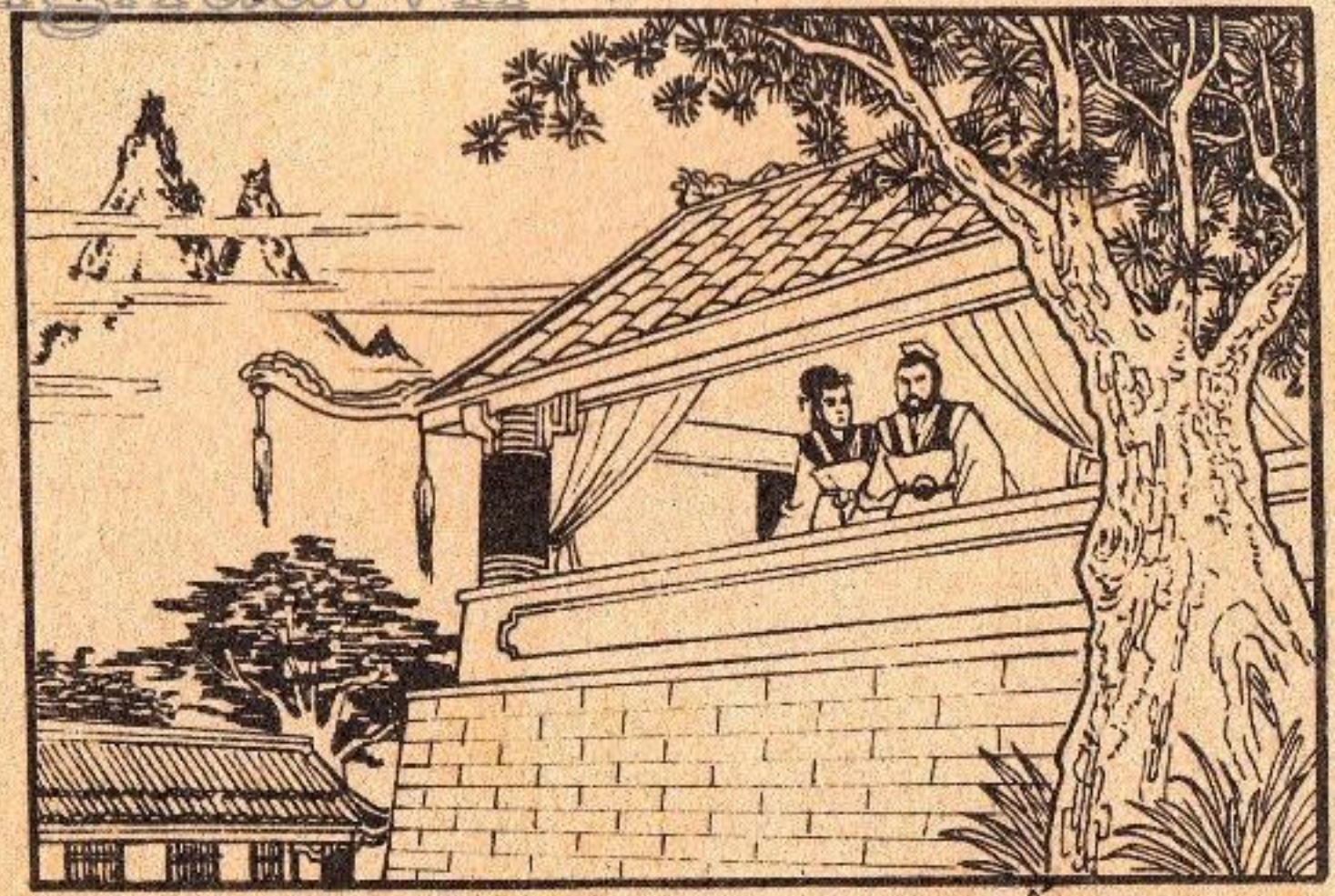

Trụ Vương truyền đem thịt xương của Bá Ấp Khảo ném xuống bồn cho rắn độc ăn. Đắc Kỷ cản lại: "Tôi nghe đồn Cơ Xương là ông thánh, vậy dùng thịt này làm bánh cho ngon, bệ hạ sai người đem tặng. Nếu Cơ Xương ăn thịt con thì bệ hạ tha tội còn ngược lại thì bệ hạ cũng nên giết phứt đi".

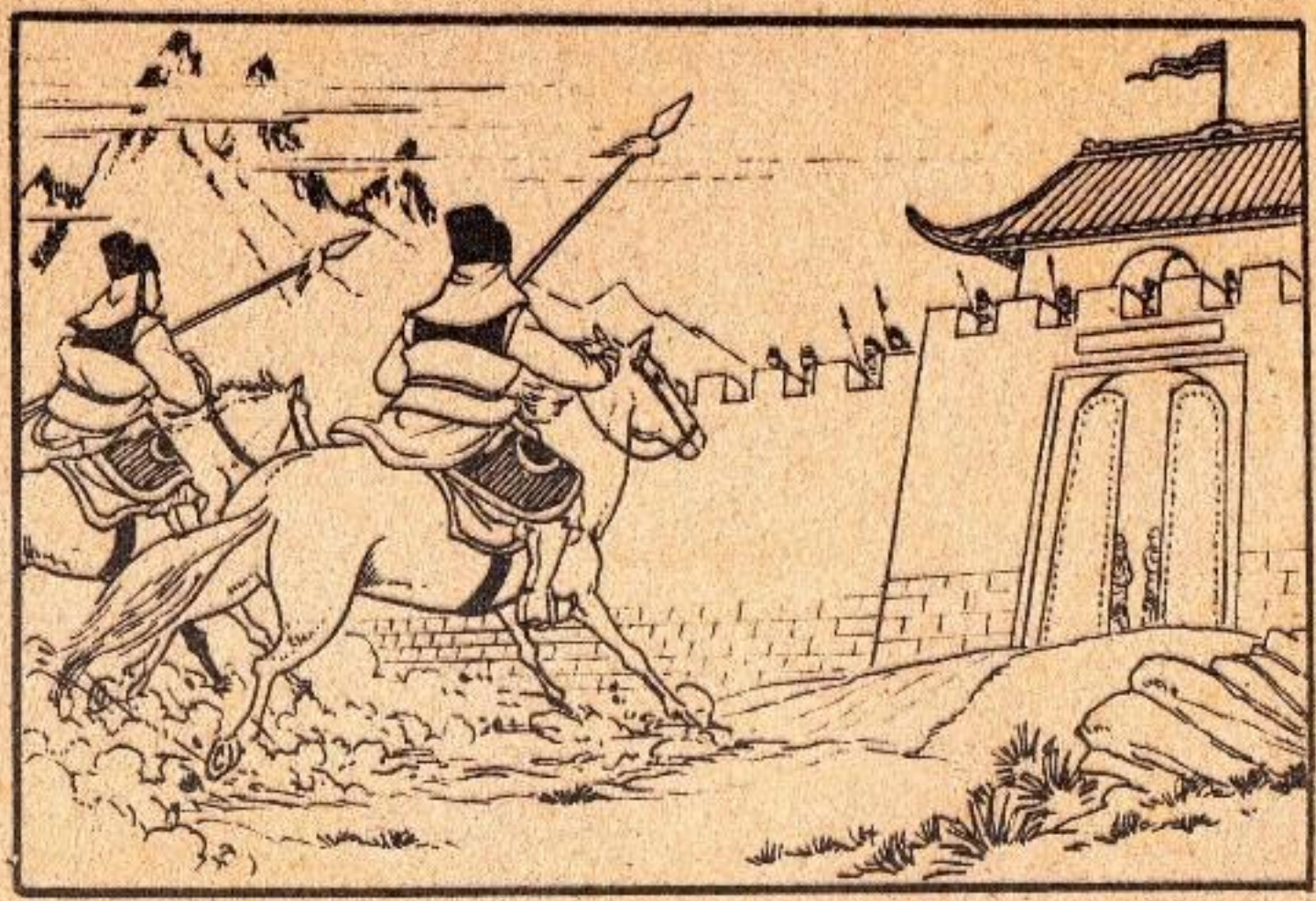

Quân theo Bá Ấp Khảo hay chủ bị giết, liền trốn về nước thưa: "Đệ nhất công tử vào triều cống sứ chưa rõ mặt chúa công, không biết vì sao vua Trụ phân thây công tử".

thuongmaitr

Đại tướng công là Nam Cung Hoát nổi giận hét lớn: "Trụ Vương làm như vậy là cắt nghĩa chúa tôi, gây ra thù oán! Chúng ta nhân cơ hội này kéo binh xuống Nam Ai, trước đánh vua dữ, sau lập chúa hiền, cứu dân trong cảnh khốn đốn".

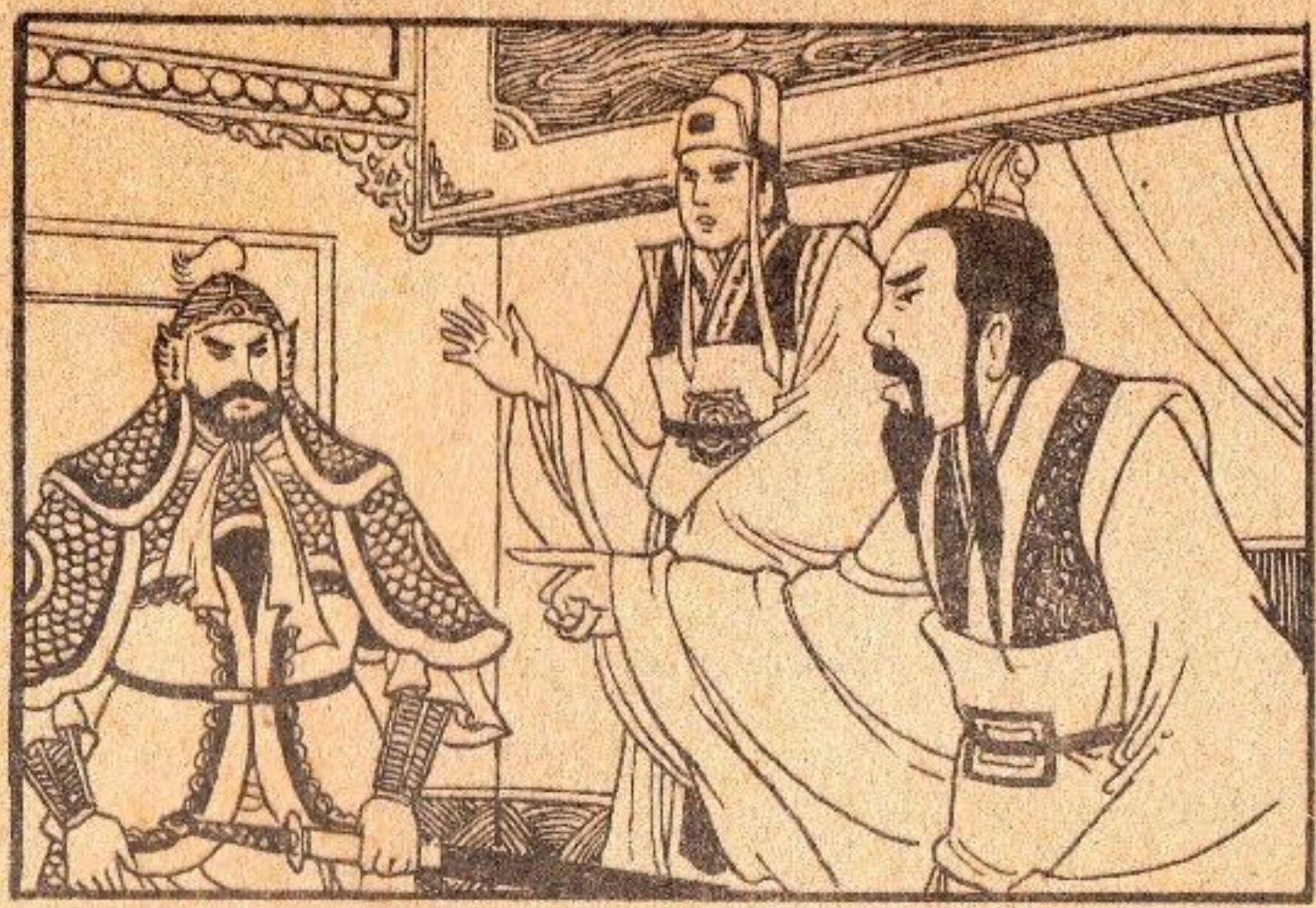

Táng Nghi Sanh thưa cùng Cơ Phát: "Xin công tử chém Nam Cung Hoát trước rồi mới mưu việc được. Nam Cung Hoát là tôi phản chúa nên đòi cử binh. Nếu chúng ta báo thù thì chúa công làm sao khỏi bị chết ở thành Dũ Lý?"

tuongxua.vn

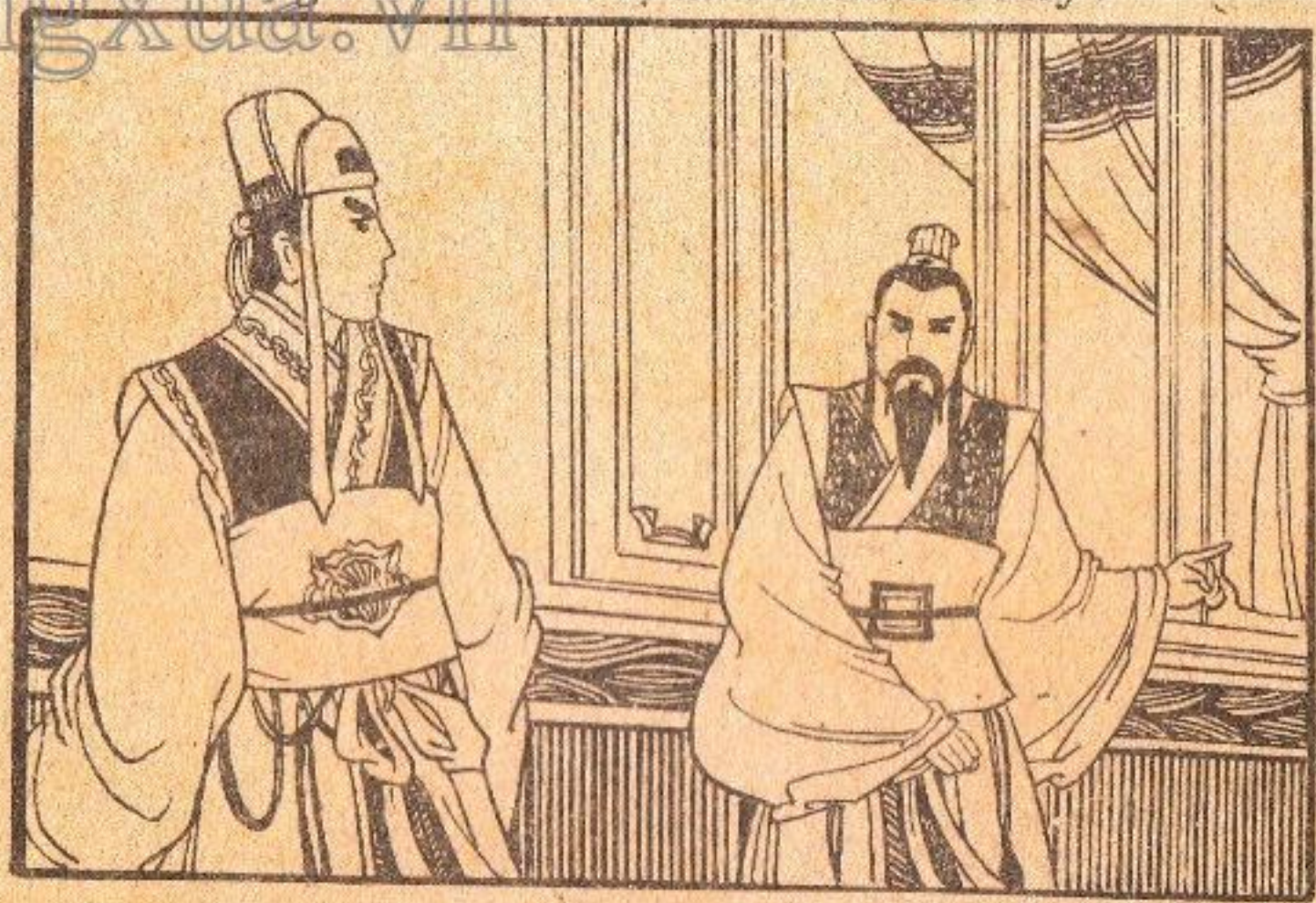

Táng Nghi Sanh lại nói: "Bây giờ phải viết thư bí mật đến dâng cho Bí Trọng, Vưu Hồn. Hai người này là tôi nịnh, hễ được của hối lộ thì ắt tâu cho chúa công khỏi tội. Chừng chúa công về nước rồi, sẽ đem binh lấy ải. Nếu vội vàng thì không nên việc".

Cơ Phát liền sai Thái Điên và Hoàng Yên giả dạng thương gia đến thành triều ca, đưa lễ vật dâng Vưu Hồn và Bí Trọng. Bí Trọng hứa với Thái Điên sẽ giúp xong việc.

thuongmaitr

Hôm sau Vưu Hồn, Bí Trọng vào tâu xin thả Tây Bá Hầu về nước, lấy cớ truyền cho Tây Bá đem quân đánh Đông dẹp Bắc. Vua Trụ khen: "Vưu Hồn đáng mặt kẻ tài trí, luận rất hiệp ý trẫm, còn Bí Trọng ưa trung ghét nịnh, Cơ Xương sẽ mang ơn!".

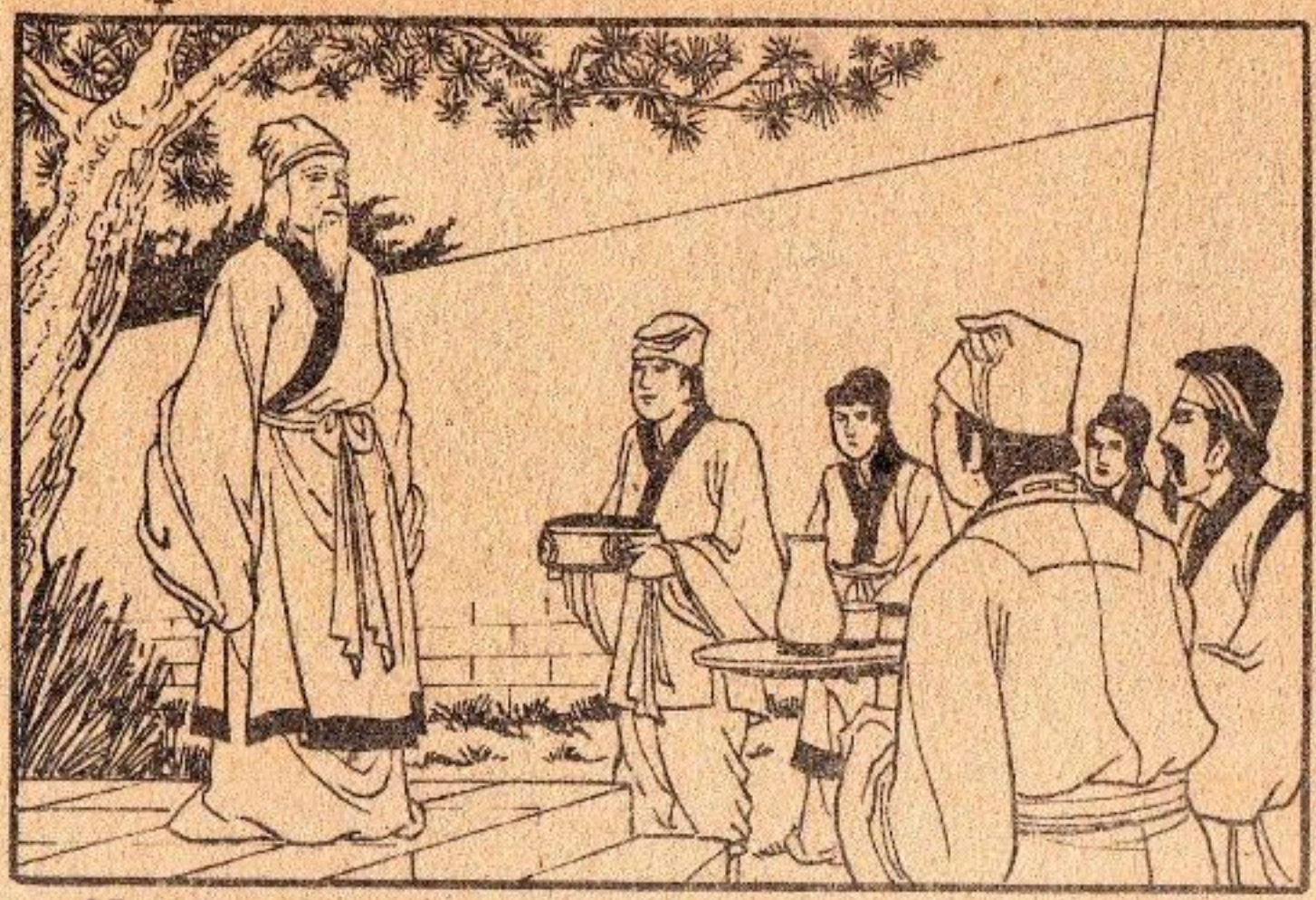

Vua Trụ lập tức truyền chỉ đến thành Dũ Lý, tha tội Tây Bá Hầu được tha, Tây Bá Hầu nhắm phương Bắc lạy tạ ơn. Dân trong thành nghe tin khiêng rượu và lễ vật đến mừng Tây Bá Hầu thật đông đúc.

tuongxua.vn

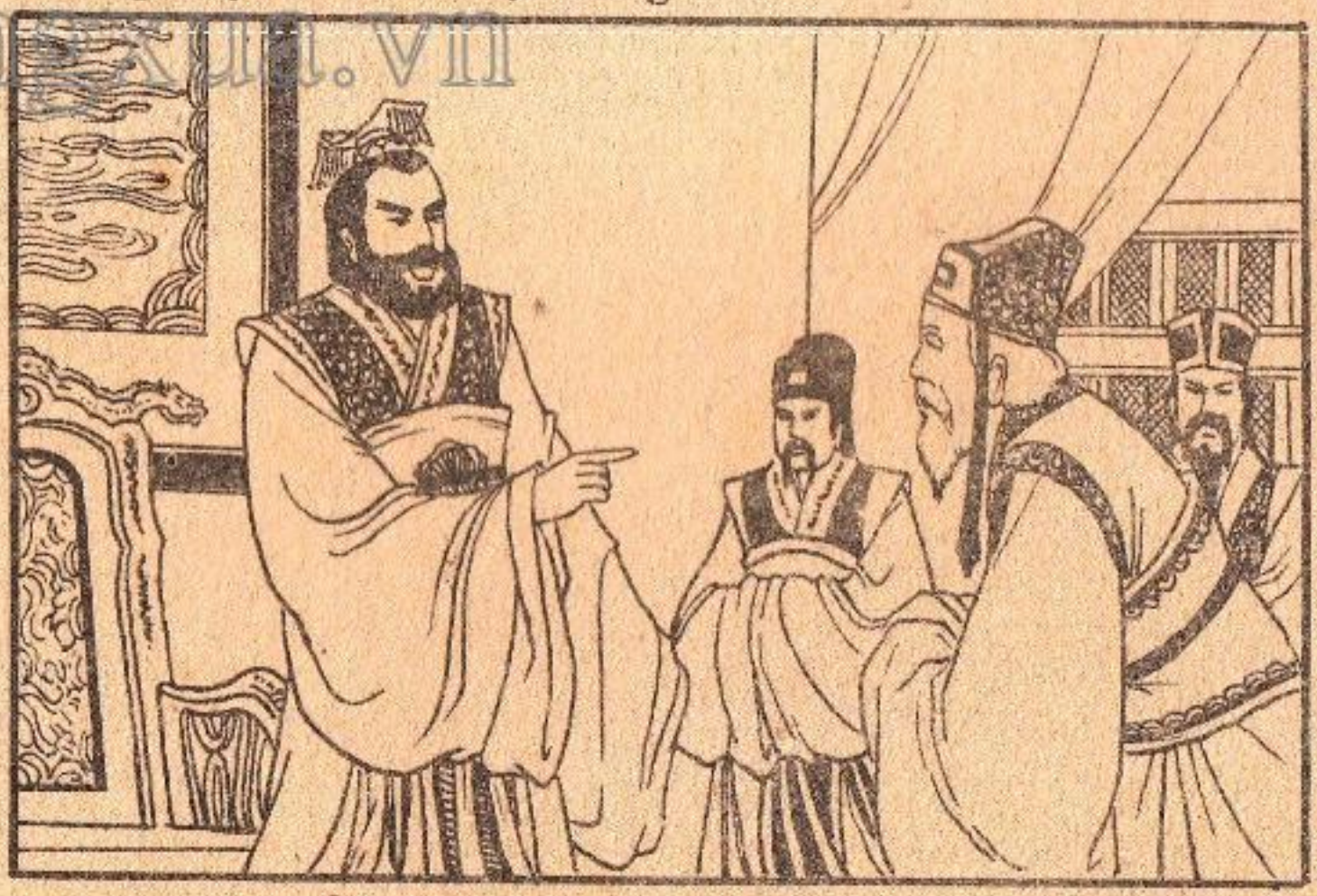

Tây Bá đến triều ca yết kiến Trụ Vương. Trụ Vương nói: "Nay trẫm quyết định tha tội cho khanh, cấp cờ mao, búa việt nhờ khanh đem binh chinh phục các nơi. Bắt đầu ngày mai, trẫm phong cho khanh chức Văn Vương".

Hôm sau Văn Vương đi dạo triều ca, gặp Hoàng Phi Hổ dẫn binh đi tập về. Hoàng Phi Hổ mời Văn Vương về dinh uống rượu và nói: "Hiền vương nên về nước sớm ngày nào hay ngày ấy, ở đây tai họa rơi xuống bất kỳ lúc nào".

thuongmaitr

Văn Vương nói: "Tôi cũng biết lúc này bệ hạ vui buồn bất thường lắm, cũng muốn xa lánh chốn triều ca, ngặt vì trốn đi thì không làm sao qua được năm ải".

Hoàng Phi Hổ bảo Văn Vương thay đổi áo quần giả dạng người có việc gấp đi đêm, thì qua năm ải không ai cản trở. Đến đầu canh hai, Hoàng Phi Hổ truyền đòi hai tướng là Long Hoàng và Ngô Khiêm đến đưa Văn Vương ra khỏi thành.

tuongxua.vn

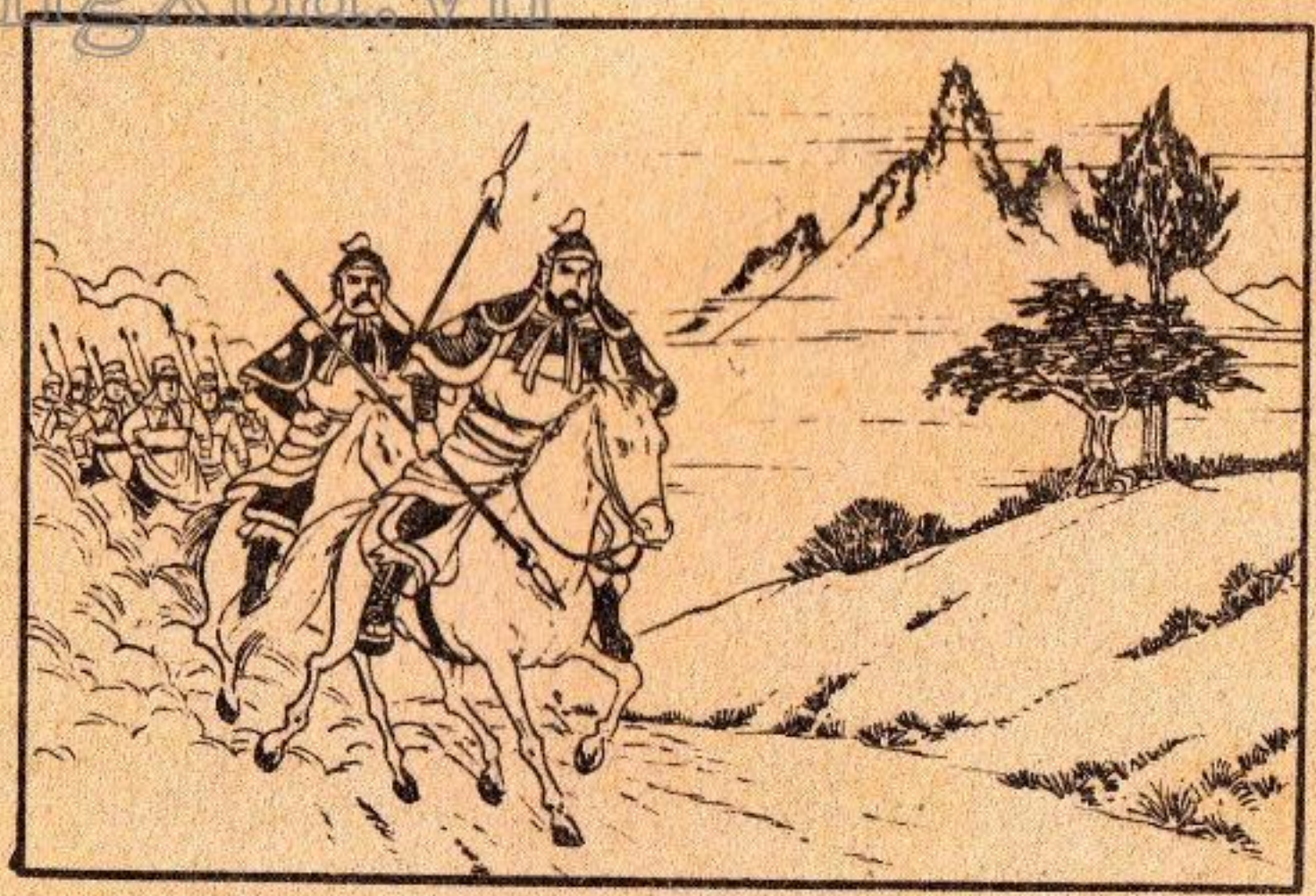

Hôm sau biết tin Văn Vương trốn, Trụ Vương liền sai hai tướng Phó Đại và Lôi Khai dẫn quân theo bắt lại.

Đêm ấy Văn Vương đến gần ải Lâm Đồng, chợt nghe có tiếng quân la ó đàng sau. Văn Vương biết quân đuổi theo bắt mình, thế nào cũng không thoát tội. Nếu về triều thì chắc chết mười phần, nên cố sức chạy mau mong lánh nạn.

Nói về ông Vân Trung Tử đánh tay biết rõ mọi việc, thầm nhủ: "Tây Bá đã mãn hạn rồi, còn bị tai ương một chút. Nay đúng kỳ giao ước, ta phải cho con xuống cứu cha".

truongxua.vn

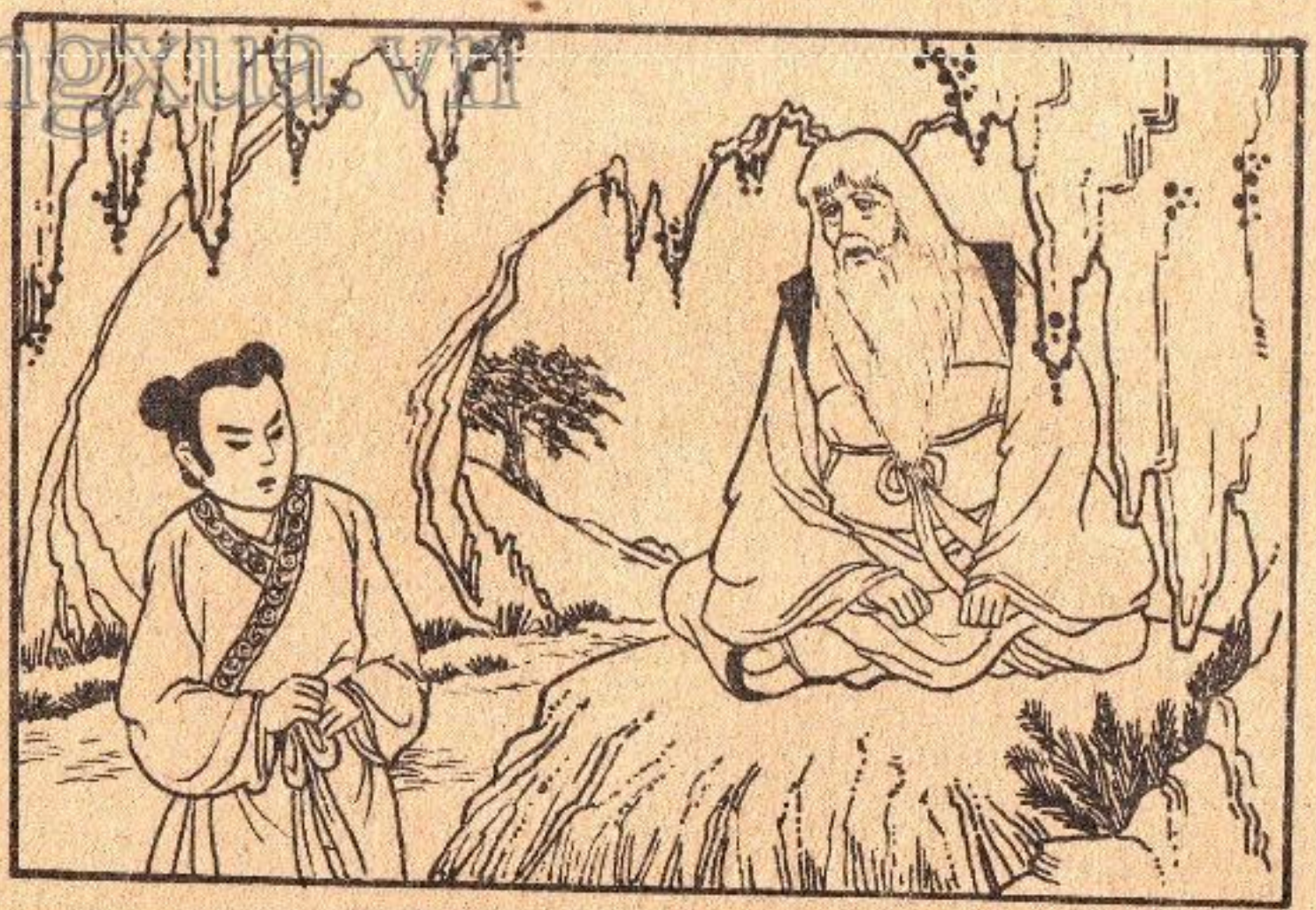

Ông Vân Trung Tử liền sai Kim Hà đồng tử gọi Lôi Chấn Tử vào dạy rằng: "Cha nuôi ngươi đang mắc nạn tại ải Lâm Đồng, ngươi ra chân núi Hổ kiếm vài binh khí đem đây ta dạy ít miếng võ đặng xuống cứu cha".

Lôi Chấn Tử vâng lời đến núi Hổ tìm chẳng thấy vật gì có thể làm vũ khí được. Lôi Chấn Tử nhìn lên cành cây gần đó thấy hai trái hạnh đào chín mộng thì mừng lắm, vội leo lên hái.

thuongmaitr

Lôi Chấn Tử liền ăn hết hai trái đào. Nhưng ăn rồi Lôi Chấn Tử thấy trong lòng ngứa ngáy khó chịu, rồi hai bên sườn mọc cánh dài, sống mũi cao quá lông lá ra khỏi môi, hai mắt lồi đỏ hoe, mặt xanh lè, mình dài hai trượng, lưng lớn mười vần.

Lôi Chấn Tử trở về gặp thầy, Vân Trung Tử cười rồi dắt Lôi Chấn Tử ra vườn luyện phép và trao cho Lôi Chấn Tử một cây gậy vàng. Lôi Chấn Tử ra sức học hành, tinh thông các môn võ nghệ.

ruongxua.vn

Vân Trung Tử lấy viết đề vào cặp cánh, một bên là chữ "Phong" và một bên là chữ "Lôi", đoạn niệm thần chú, hét lên một tiếng. Tức thì Lôi Chấn Tử bay vụt lên nửa lừng trời như một con chim khổng lồ.

Vân Trung Tử nói: "Ngươi mau đến ải Lâm Đồng cứu cha của ngươi là Tây Bá, song chẳng nên giết tướng Trụ, cũng chẳng nên theo cha, hãy trở lại núi Chung Nam này học thêm phép tắc, ngày sau anh em sẽ họp mặt". Lôi Chấn Tử tuân lời thầy, cúi đầu tạ ơn, xách cây gậy đồng ra khỏi động, vỗ cánh bay lên không như sấm gió.

thuongmaitr

ruongxua.vn